

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สภาพในชีวิตประจำวันของคนไทยปัจจุบันจะเกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษ อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมเมือง ไม่ว่าจะเป็นการทำงาน การฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือ ชื่อของอุปโภคบริโภค แม้แต่การพูดคุย กิจกรรมเหล่านี้มักจะมีภาษาอังกฤษเข้ามาเกี่ยวข้องกับทั้งสิ้น ด้านการศึกษา ไม่ว่าจะเป็นระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา หรืออุดมศึกษา ก็จะมีวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในหลักสูตรของแต่ละระดับ โดยเฉพาะการศึกษาในระดับสูง ภาษาอังกฤษจะมีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะ ตำรา เอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ ส่วนใหญ่ล้วนแต่พิมพ์เป็นภาษาอังกฤษในระดับประเทศ ภาษาอังกฤษจัดเป็นภาษาต่างประเทศที่สำคัญ เพราะประเทศไทยเป็นประเทศกำลังพัฒนาไปสู่ความเป็นประเทศอุตสาหกรรม จึงจำเป็นต้องติดต่อสื่อสารและรับเอาเทคโนโลยีต่างๆ จากประเทศอื่นที่เจริญกว่า

สำหรับประเทศที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ อย่างเช่นประเทศไทย ส่วนใหญ่แล้ว โอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันมีจำกัดมาก ภาษาอังกฤษจึงเป็นเพียงเครื่องมือที่ใช้แสวงหาความรู้เพิ่มเติมในวิชาชีพหรือเพื่อการศึกษาในระดับสูง ดังนั้นทักษะอ่านจึงเป็นทักษะที่มีความสำคัญมากที่สุด ทั้งนี้เพราะผู้เรียนมีโอกาสใช้ทักษะการฟัง การพูด และการเขียนภาษาอังกฤษน้อยกว่าทักษะการอ่าน (Fraida Dubin 1982 :14) โดยเฉพาะในปัจจุบัน การอ่านเป็นสิ่งที่จำเป็นต่อชีวิตความเป็นอยู่ของคนเราอย่างมาก เพราะโลกปัจจุบันมีการพัฒนาไปอย่างรวดเร็วทั้งทางด้านวัตถุ วิทยาการ เทคโนโลยี เพื่อให้สามารถติดตามความเคลื่อนไหวและความก้าวหน้าต่างๆ ได้ทันต่อเหตุการณ์จึงจำเป็นต้องใช้การอ่านเพื่อสื่อสารสิ่งต่างๆ การอ่านจึงนำมาซึ่งความฉลาดรอบรู้ อันเป็นปัจจัยสำคัญในการดำรงชีวิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมที่มีสภาพการแข่งขันกันตลอดเวลาในทุกๆ ด้าน ความสำเร็จ หรือความล้มเหลวในชีวิตของบุคคล ไม่ว่าจะเป็นทางด้านอาชีพการงาน หรือการศึกษาก็ตาม บางครั้งอาจมีเรื่องของการอ่าน หรือความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเข้าไปมีส่วนอยู่ด้วยไม่มากก็น้อย ดังนั้นผู้ที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษมากกว่าจึงมีโอกาสมากกว่าผู้ที่มีความสามารถน้อย ตลอดจนสามารถ

เข้าใจปัญหาต่าง ๆ ในชีวิตได้อย่างถูกต้องรวดเร็ว และรู้จักแก้ปัญหาได้อย่างฉลาด

รูธ สเตรง คอนสแตนส์ เอ็ม แมคคัลลัฟ และอาร์เธอร์ อี แทรกซ์เลอร์ (Ruth Strang, Constance M. McCullough, and Arthur E. Traxler 1962 : 2) กล่าวถึง การอ่านว่าเป็นการพัฒนาบุคคลและสังคม การอ่านมีประโยชน์ก่อให้เกิดการเรียนรู้ ทำให้เข้าใจ ธรรมชาติของโลกและมนุษย์ มีความคิดสร้างสรรค์ มีความสามารถในการแก้ปัญหา ช่วยสร้าง เสริมประสบการณ์และยังช่วยทำให้เกิด ความเพลิดเพลินในยามว่าง

จะเห็นได้ว่าการอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการดำรงชีวิตในสังคม ทำให้บุคคลมีคุณภาพ ชีวิตที่ดี เนื่องจากการอ่านทำให้บุคคลมีความรู้ มีมโนทัศน์กว้างไกลรู้จักและ เข้าใจโลกมากขึ้นและ สามารถพัฒนาตัวเองให้ดีขึ้น

เอมเมอร์รอลด์ เดอชองค์ (Emerald Dechant 1982 : 5) มีความเห็นว่าการอ่านเป็นกระบวนการสื่อความหมายของความคิด อารมณ์และความรู้สึกต่างๆซึ่งผู้เขียนถ่ายทอด ไปยังผู้อ่าน นอกจากนี้ โรนัลด์ วี ไวท์ (Ronald V. White 1981 : 87) ได้กล่าวถึงการ อ่านว่าเป็นกิจกรรมที่ต้องใช้ความคิด และความสามารถเพื่อทำความเข้าใจสาระที่สื่อ ผู้อ่าน จะต้องใช้ความสามารถที่จะเข้าใจ และตีความสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อความหมายให้ได้ตรงตาม จุดประสงค์ของผู้เขียนที่แสดงออกมาทางข้อความนั้น

การอ่านจึงประกอบไปด้วยการสื่อสาร และการเข้าใจความหมาย มิใช่เป็นเพียงการ อ่านออกเสียงสัญลักษณ์ต่างๆ ที่ผู้เขียนได้เขียนไว้ หรือเพียงแต่อ่านได้เท่านั้น แต่สิ่งสำคัญในการ อ่านก็คือความสามารถที่จะเข้าใจสิ่งที่อ่าน ดังนั้นความเข้าใจจึงเป็นหัวใจของการอ่าน

ไมล์ส เอ ทิงเกอร์ (Miles A. Tinker 1965 : 43) ได้กล่าวถึงความเข้าใจ ในการอ่านว่าการอ่านในทุกระดับตั้งแต่ระยะ เริ่มต้น ผู้อ่านต้องอ่านอย่างมีความเข้าใจ นอกจากนี้ สุปิมพ์ ศรีวิฑูรย์ (2521: 8) ได้เสนอแนะว่าความเข้าใจในการอ่านเป็นพื้นฐานที่สำคัญยิ่ง ต่อการศึกษา นักเรียนที่มีความสามารถเข้าใจในการอ่านสูงจะสามารถอ่านหนังสือ ตารา ตลอดจน ข้อความต่างๆได้โดยมีความเข้าใจถูกต้องและรวดเร็ว

จึงกล่าวได้ว่าจุดมุ่งหมายที่สำคัญของการอ่านคือเพื่อให้เกิดความเข้าใจ แต่ความเข้าใจ ที่ได้จากการอ่านนั้น ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการ วลัย พันธ์มณี (2529 : 25) ได้สรุป องค์ประกอบที่สำคัญของความเข้าใจในการอ่าน ได้แก่ คำศัพท์ โครงสร้าง ไวยากรณ์ ความหมาย ทางวัฒนธรรม การลำดับขั้นตอนของเนื้อเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างประโยคและความคิดที่มีเหตุผล องค์ประกอบเหล่านี้จะทำให้การอ่านประสบความสำเร็จ เคนเนธ กูดแมน (Kenneth Goodman

1971 : 25) ได้เสนอแนะว่า การอ่านที่จะประสบความสำเร็จนั้น จะต้องขึ้นอยู่กับปัจจัยที่สำคัญ
4 ประการ คือ

1. ความรู้ทางภาษา (linguistic knowledge)
2. โลกทัศน์ ความเชื่อ ประสบการณ์ และความรู้ต่างๆที่ได้เรียนมา (schema)
3. ความสมบูรณ์ในเนื้อเรื่องหรืองานเขียนนั้น (conceptual semantic completeness)
4. ลักษณะโครงสร้างของงานเขียน (text schema)

อย่างไรก็ตาม เจมส์ โคดี้ (James Coady 1979 : 56) ได้ให้ข้อสังเกตว่ายังมีนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศอีกเป็นจำนวนมากไม่น้อยที่มีความรู้ทางภาษาอังกฤษดี แต่ยังไม่ค่อยจะประสบความสำเร็จในการอ่าน ทั้งนี้เป็นเพราะนักเรียนเหล่านั้นเข้าใจว่า การอ่านคือการทำให้อ่านทุกคำ ทำให้ต้องพึ่งพจนานุกรมเป็นส่วนใหญ่ กระบวนการอ่านจึงเป็นไปอย่างเชื่องช้า และไม่มีประสิทธิภาพ นัตรสสุตา ดวงพลอย (2526 : 10) มีความเห็นว่าการอ่านที่ถูกต้องการเป็นการอ่านเพื่อจับใจความ (reading for meaning) โดยผู้อ่านไม่จำเป็นต้องรู้ความหมายคำทุกคำ แต่จะต้องใช้ประสบการณ์ความรู้ต่างๆ (schema) และการเดาความหมายจากบริบท (context) มาช่วยเพื่อความเข้าใจในเนื้อเรื่อง โดยไม่ต้องพึ่งพจนานุกรมในทุกโอกาส นอกจากนี้ ยังต้องมีความเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างประโยค เพื่อสามารถรวบรวมประโยคต่างๆในบทอ่านเข้าเป็นใจความที่มีจุดมุ่งหมายเดียว

จากที่กล่าวมาแล้วจะเห็นได้ว่าการอ่านเป็นทักษะที่สำคัญ การสอนทักษะอ่านภาษาอังกฤษซึ่งเป็นหน้าที่ของครูจึงไม่่งานที่ทำได้ง่าย แต่เป็นงานที่ครูจะต้องใช้เวลาเป็นอย่างมาก ต้องคิดหาหลักการที่ช่วยให้นักเรียนเกิดทักษะที่จำเป็นในการอ่านให้ได้มากที่สุด เพื่อให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน โดยวิธีที่จะทำให้นักเรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองมากที่สุด

จากการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนอ่านภาษาอังกฤษในประเทศไทย พบว่าความสามารถในการอ่านของนักเรียนในทุกๆระดับคือ ประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอุดมศึกษา อยู่ในระดับต่ำ ไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ดังเช่น วิภา สังข์ทองจีน (2529 : 83 - 84) พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่ 2 คือระดับรับรู้ จากเกณฑ์ 5 ระดับคือ ระดับโลก ระดับรับรู้ ระดับถ่ายทอด ระดับสื่อสารและระดับวิพากษ์วิจารณ์ นอกจากนี้ อังคณา วงศ์สนิท (2524 : 66-67) ยังพบว่า ความสามารถในการอ่านของนักเรียนในแต่ละระดับไม่ถึง เกณฑ์ร้อยละ 70

ไมเคิล โอ เชีย (Michael O'Shea 1974 : 91) ได้กล่าวถึงผลสัมฤทธิ์ในการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย และมาตรฐานการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยว่า โดยสรุปแล้วความสามารถในการอ่านของนักเรียน นักศึกษาไทยอยู่ในระดับที่ไม่สามารถอ่านตำราภาษาอังกฤษที่มีได้ปรับให้ง่ายขึ้นได้ นักเรียนจำนวนมากเมื่อจบหลักสูตรแล้วยังต้องอ่านหนังสือที่ปรับให้ง่ายขึ้นอยู่

ปัญหาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยเป็นสิ่งที่ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดการศึกษาทุกฝ่ายต้องให้ความสนใจและร่วมมือกันแก้ไข โดยเฉพาะครูผู้สอนต้องศึกษาหาวิธีการปรับปรุงสภาพการเรียนการสอนอ่านภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

เฮซ จี วิดโดว์สัน (H.G. Widdowson 1979 : 79) ได้เสนอแนะแนวคิดเกี่ยวกับการสอนอ่าน โดยเน้นให้ผู้เรียนสื่อสารสิ่งที่ได้อ่านออกมา โรนัลด์ วี ไวท์ (Ronald V. White 1981 : 87) ได้กล่าวถึงการอ่านในแง่กิจกรรมที่ใช้สื่อข้อมูลว่า การอ่านนั้นมิใช่อ่านเพื่อให้ได้คำตอบเพื่อตอบคำถาม หากควรเป็นการอ่านเพื่อนำคำตอบ หรือข้อมูลที่ได้มาไปใช้ทำกิจกรรมอื่น ๆ อันเป็นการถ่ายทอดข้อมูลที่ได้มาสื่อสารต่อในรูปแบบกิจกรรมของทักษะต่าง ๆ คือ ฟัง พูด และ เขียน ซึ่งเป็นการบูรณาการทักษะทั้ง 4 เข้าด้วยกัน นอกจากนี้กิจกรรมที่ผู้เรียนจะต้องทำหลังการอ่านควรเป็นกิจกรรมที่ใกล้เคียงกับชีวิตประจำวันให้มากที่สุด และต้องให้ได้ข้อมูลที่จะต้องสื่อให้ผู้อื่นรู้เรื่องด้วย ไม่ว่าจะเป็น ด้วยการพูด การอภิปราย การเขียน หรือแม้แต่การสื่อข้อความในรูปแบบของกราฟ แผนผัง แผนภูมิ

เพราะฉะนั้นการอ่านจะต้องมีการแสดงออกเพื่อสื่อความเข้าใจในความหมายของสิ่งที่อ่าน มิใช่เป็นเพียงการอ่านเนื้อเรื่องในบทอ่านเพื่อตอบคำถามหลังการอ่านเท่านั้น

การอภิปรายจัดเป็นเทคนิคการสอนชนิดหนึ่งที่มีมักจะแทรกอยู่ในวิธีการสอนแบบต่างๆ ในระหว่างการสอน ครูส่วนมากจึงมักใช้การอภิปรายประกอบอยู่ด้วย เสมอครั้งที่ ดอนนา อี อัลเวอร์แมน และคณะ (Donna E. Alvermann et al, 1984 : 43) ได้ทำการศึกษา โดยสังเกตการสอนของครูในโรงเรียน ทั้งในชนบทและในเมือง ตามรายวิชาต่างๆ คือ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา วรรณคดี สุขศึกษาและมนุษย์วิทยา การสังเกตการสอน ใช้เวลา 18 เดือน ผลการศึกษาพบว่ามีการใช้การอภิปรายในการเรียนการสอนกันอย่างแพร่หลาย นอกจากนี้ ดี คอร์สัน (D. Corson 1984 : 30 - 31) ได้เสนอแนะว่าการอภิปรายมีความสำคัญในฐานะ เป็นการใช้ทักษะในการสื่อสาร และเป็นวิธีการหนึ่งในการพัฒนาทักษะในการอ่าน สำหรับครูและนักเรียนแล้วการอภิปรายจัดว่าเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นประจำวันชั้นเรียน แทนที่นักเรียนจะนั่งจด หรือฟังคำบรรยายจากครูแต่เพียงผู้เดียว นอกจากนี้การอภิปรายจะเป็นตัวกระตุ้นให้นักเรียนได้อ่าน และค้นคว้าหาแหล่งข้อมูลจาก

หนังสือ และสื่ออื่น ๆ มากขึ้น แทนที่จะคอยรับเอาแต่สิ่งที่ครูหยิบยื่นมาให้ เพราะการอภิปรายจะทำให้
นักเรียนได้พูดแสดงความคิดเห็นและความเข้าใจจากสิ่งที่ได้อ่านและค้นคว้ามา (Ned Ratekin
et al, 1985 : 432 - 437, Frederic R. Smith and Karen M. Feather 1983
: 348 - 354)

จี เอส พินเนล (G.S. Pinnell 1984 : 246 - 254) กล่าวถึงการอภิปรายว่า
มีบทบาทสำคัญที่จะช่วยให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาที่อ่านดีขึ้น เพราะนักเรียนได้มีโอกาสได้รับฟังข้อมูล
และแนวคิดของบุคคลอื่น อันจะทำให้ความรู้และความเข้าใจในสิ่งที่อ่านมาชัดเจนยิ่งขึ้น

ดังนั้นการใช้การอภิปรายในการเรียนการสอนจึงช่วยส่งเสริมความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน
เพราะผู้เรียนได้มีการพูดเสนอความคิดและรับฟังความคิดเห็นของบุคคลอื่น ทำให้เกิดการระสีงไต่
ในสิ่งที่อ่าน และเชื่อมโยงมโนทัศน์เข้าด้วยกัน ทำให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ และบรรยากาศการ
เรียนที่ดีเนื่องจากมีการปฏิสัมพันธ์กันระหว่างผู้เรียนและครูผู้สอน

การอ่านเป็นเรื่องของการสร้างมโนภาพจากตัวหนังสือทำให้เกิดเป็นรูปธรรมขึ้นมาให้ได้
เร็วที่สุด ถ้าหากเห็นภาพได้เร็วเท่าใดก็จะอ่านและเข้าใจได้เร็วขึ้นเท่านั้น (สมุทฺร เชนเซวานิช
2531 : 13) ในการสอนการอ่าน ครูผู้สอนจึงควรพยายามทำสิ่งที่อ่านน่าที่มีความเป็นรูปธรรมมา
มากที่สุดอันจะช่วยทำให้เกิดความเข้าใจที่ดีขึ้นแก่ผู้เรียน มีคำกล่าวที่ว่า "รูปภาพหนึ่งรูปมีค่าเท่ากับ
คำพูดหนึ่งพันคำ" แต่ในสภาพการเรียนการสอน ครูมักจะมีปัญหาในการนำรูปภาพมาประกอบการ
สอน โทมัส อี. สครักส์ และมาร์โก เอ. มาสทรอเพียรี (Thomas E. Scruggs and Margo
A. Mastropieri 1985 : 807) แนะนำว่า การให้นักเรียนทำกิจกรรมวาดภาพหรือทำแผนผัง
ประกอบการอ่าน จะทำให้ความเข้าใจในเรื่องที่อ่านของนักเรียนดีขึ้น

เจมส์ เอฟ บอแมน (James F. Baumann 1987 : 609) กล่าวถึงการทำแผนผัง
โยงความสัมพันธ์ในเรื่องที่อ่านว่าเปรียบเสมือนแผนที่เดินทางที่นักขับรถใช้เพื่อเดินทางจากสถานที่
หนึ่งไปยังอีกสถานที่หนึ่ง แผนผังสรุปโยงเรื่อง (story map) จะนำผู้อ่านจากจุดเริ่มต้นของเรื่อง
ไปจนถึงตอนจบของเรื่อง นอกจากนี้ แผนผังสรุปโยงเรื่องยังทำหน้าที่เป็นโครงร่างของเรื่องซึ่งจะ
แสดงให้เห็นใจความสำคัญ (main idea) ของเรื่องที่อ่านอีกด้วย

ริชาร์ด สินาตรา และคณะ (Richard Sinatra et al, 1986 : 4) ได้กล่าวถึง
การทำแผนผังสรุปโยงเรื่องว่าเป็นการเขียนแผนผังแสดงความสัมพันธ์ของใจความหลัก (major
ideas) และใจความรอง (minor ideas) โดยแผนผังที่เขียนนั้นอาจเขียนแทนแต่ละหน่วยด้วย
รูปร่างกลมหรือสี่เหลี่ยม ภายในจะมีอักษรเขียนเป็นคำ หรือวลีกำกับอยู่ ความสัมพันธ์ของแต่ละหน่วย

จะเชื่อมโยงด้วยเครื่องหมายลูกศร

นอกจากนี้ เซฟาเนีย ที เดวิส และไมเคิล ดี แมคเฟอร์สัน (Zephaniah T. Davis and Michael D. McPherson 1989 : 232) ได้เสนอแนะว่าแผนผังสรุปโยงเรื่อง เป็นกลวิธีการสอนอ่านอันมีประสิทธิภาพซึ่งมีความยืดหยุ่นในการนำไปใช้เพราะสามารถนำไปใช้ได้กับทุกขั้นตอนของกระบวนการสอน ไม่ว่าจะเป็นก่อนการอ่าน ระหว่างการอ่าน หรือหลังการอ่าน แผนผังสรุปโยงเรื่อง เป็นแผนภาพที่แสดงให้เห็นองค์ประกอบ และความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นในเนื้อเรื่อง ซึ่ง มีผลในทางปฏิบัติให้ผู้เรียนได้รู้จักสรุปโยงใจความสำคัญของ เนื้อเรื่องให้สัมพันธ์กันอย่างมีเอกภาพ

จะเห็นได้ว่าการทำแผนผังสรุปโยงเรื่อง (story map) ประกอบการอ่านจะช่วยทำให้เกิดความเข้าใจในเรื่องที่อ่านดีขึ้นเพราะทำให้สามารถมองเห็นใจความสำคัญ (main idea) ลำดับเหตุการณ์ ตลอดจนความสัมพันธ์ขององค์ประกอบต่างๆในเรื่องที่อ่านและเป็นเทคนิคการสอนการอ่านที่มุ่งให้ผู้เรียนทำกิจกรรมเพื่อเสริมความเข้าใจในเรื่องที่อ่านอย่างเป็นระบบ และเห็นภาพพจน์เพราะแผนผังที่เขียนจะแสดงความสัมพันธ์ขององค์ประกอบ เหตุการณ์ อย่างเป็นลำดับขั้น ซึ่งต่างจากวิธีการสอนที่ครูส่วนใหญ่ใช้กันอยู่ปัจจุบันซึ่งนักเรียนไม่มีโอกาสได้ทำกิจกรรมส่งเสริมความเข้าใจในเรื่องที่อ่านก่อนที่จะมีการทำแบบฝึกหัดหรือตอบคำถาม ดังนั้นความเข้าใจในเรื่องที่นักเรียนอ่านจึง เป็นเพียงจินตนาการที่เกิดขึ้นในขณะที่อ่านเท่านั้น ไม่มีโอกาสนำเอาจินตนาการนั้นมาเขียนให้เกิดเป็นรูปร่าง อันจะทำให้ทราบว่าจินตนาการนั้นมีความเป็นไปได้อย่างไรถูกต้องเพียงใด

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะ เปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ในการอ่านระหว่างนักเรียนกลุ่มที่เรียนด้วยการทำแผนผังสรุปโยงเรื่องที่อ่าน กับกลุ่มที่เรียนด้วยการอภิปรายเพื่อศึกษาว่าวิธีการสอนแบบใดจะให้ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษมากกว่ากัน อันจะเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนทักษะอ่านภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยการอภิปรายและการทำแผนผังสรุปโยงเรื่องที่อ่าน

สมมติฐานของการวิจัย

ริชาร์ด ลินาตรา (Richard Sinatra 1986 : 12) ได้สรุปว่าการสอนอ่าน โดยให้นักเรียนทำแผนผังสรุปเรื่อง ที่อ่าน ทำให้ความเข้าใจเนื้อเรื่อง ที่อ่านของนักเรียนดีขึ้น เพราะทำให้เห็นความสัมพันธ์ของคำศัพท์ และการเชื่อมโยงของเนื้อเรื่อง นอกจากนี้เขายังพบว่า ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนจะพัฒนาขึ้นเมื่อใช้วิธีการสอนนี้ก่อน หรือหลังการอ่าน ริชาร์ด ลินาตราและโจเซฟีน สตาห์ล เกเมค (Richard Sinatra and Josephine Stahl-Gemake 1982 : 22-28) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่พิการทางกาย อายุเฉลี่ย 10 ปี 5 เดือน จำนวน 27 คน โดยวิธีสอนแบบการทำแผนผังสรุปเรื่อง ก่อนการอ่าน และการอภิปรายก่อนการอ่าน ผลการวิจัยพบว่า ค่ามัชฌิมเลขคณิตของการสอน แบบทำแผนผังสรุปเรื่อง ก่อนการอ่านแตกต่างจากวิธีการสอนแบบอภิปรายก่อนการอ่าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ดี เรย์ รูทเซล (D. Ray Reutzell 1985 : 401 - 404) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นระดับ 5 ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่งในโรงเรียนแห่งหนึ่งของรัฐเท็กซัส จำนวน 102 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มหนึ่งสอนโดยวิธีการทำแผนผังสรุปเรื่อง ที่อ่าน อีกกลุ่มสอนโดยใช้วิธีที่เน้นการอภิปรายและตอบคำถาม ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนโดย การทำแผนผังสรุปเรื่อง ที่อ่าน มีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านสูงกว่า นักเรียนที่เรียนโดยการอภิปรายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากผลการศึกษาและวิจัยดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงได้ตั้งสมมติฐานว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยการทำแผนผังสรุปเรื่อง ที่อ่าน มีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยการอภิปราย

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรของการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2533 ของโรงเรียนพานทอง อ.พานทอง จังหวัดชลบุรี
2. ตัวแปรที่ต้องการศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่
  - 2.1 ตัวแปรอิสระ คือ การอภิปรายและการทำแผนผังสรุปเรื่อง ที่อ่าน

2.2 ตัวแปรตาม คือ ผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน หมายถึง คะแนนที่นักเรียนทำได้จากแบบสอบวัดสัมฤทธิ์ผลในการอ่านเพื่อความเข้าใจ
2. การทำแผนผังสรุปยง เรื่องที่อ่าน หมายถึง การสอนทักษะอ่านที่เน้นให้มีการเขียนแผนผังแสดงใจความสำคัญของเรื่อง (main idea) เหตุการณ์สำคัญ (major events) หรือตัวละครในเรื่อง (major characters) แล้วโยงความสัมพันธ์ของรายละเอียดต่างๆ เข้ากับใจความสำคัญของเรื่อง หลังจากอ่านเนื้อเรื่องแล้ว
3. การอภิปราย หมายถึง การสอนทักษะอ่านที่เน้นให้มีการอภิปรายเนื้อเรื่องหลังการอ่าน โดยการแบ่งกลุ่มมาให้ผู้เรียนอภิปรายเป็นภาษาไทยปนภาษาอังกฤษ แล้วตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่อง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เป็นแนวทางแก่ผู้บริหารการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาในการส่งเสริมให้มีการปรับปรุงการเรียนการสอนอ่านภาษาอังกฤษ
2. เป็นแนวทางให้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษได้นำเอาแผนผังสรุปยง เรื่องไปใช้ในการปรับปรุงการเรียนการสอนอ่านภาษาอังกฤษ
3. เพื่อเป็นแนวทางในการวิจัยการสอนอ่านภาษาอังกฤษต่อไป